

In Curio Cypri vrbe, serpentum quoddam genus esse vim habens aspidi Aegypcio non ab simile, nisi quod hyme mortuus huius sunt inefficaces, siue ob aliam quampiam causam, siue quod ad motum languidum ex frigore redditur & postremo profus collabitur, nisi calore reficiatur. In Ceo aiunt genus esse acherdi, cuius spina, qui vulnerantur, intereunt. In Myria vero versus quoddam genus albu esse aiunt, quod inter venandum canes flatu infectos putrefaciunt, eodemque modo & reliqua uerferam carnem esui inutilem reddit. Verum ubi iam insunt canes, & venatores, phlegmate vitrorumque faciem conspuunt, quod pertinaciter haerens suffocat & excacat. Aiunt in Arabia hyanarum genus esse quoddam quod simul ac feram aliqua uiderit, aut super hominis umbram ingredi cepit, uocem illis aufert, & consternatione stuporemque tantam infert ut corpus mouere nequeant. Idem aiunt & canibus usuuere. In Syria animal esse aiunt, quod leonicidum uocant, eo enim ingestio leones exanimantur. Volentes non tangunt, sed fugiant. Verum venatores ut farinam cadecotam animalibus reliquis aspergunt, quae gustata subito necant, uirinam leonibus grauant. Feruntur & uolures ex uingentorum odore exanimari, si qui uel uingantur ipsi, uel uincta uolent, & scabibus exrosarum odore itidem euenire.

Et in Sicilia, & in Italia aiunt felium morsum lethalem, nec apud nos & leuem, & imbecilem, & mufcarum genus, quod morfu necet, ad quae deuolarit. In Mesopotamia Syriae, & in Istrunte aiunt serpentes quosdam exiguos nasci, qui indigenas non laedant, aduenas uero uehementer infestent. Circa uero Euphratem fluium maxime id accidere inquit, ubi plurimi circa fluminis litora conspiciuntur qui in partem utranque deuolui solent, ut cum uespere ceterius litus occupent, illucescente luce ultra flumen uideantur, ac Syros quidem non laedunt, sed Graecis minime parcunt. In Thessalia ferunt sacrum serpentem non solum morfu, sed etiam contactu reliquos omnes perdere. Quo circa uox apparet, aut uox tantum auditur

A Εἰν Κουρίῳ τῆς Κύπρου ὄφραδι πὶ γλῶσσοῖς εἶναι φασι, ὃ τὴν δυνάμιν ὁμοίαν ἔχει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ ἀσπίδι, πλὴν ὅτι τὸ χεῖματός ἐστι δάκη, οὐδὲν ἐργάζεται, εἴτε δι' ἄλλω πινυαί τινι, εἴτε δι' ὅτι τὸ ζῶον δουκίνητον γίνεται ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ ἀποπνεύματον, καὶ τελείως ἀδύνατον, εἰ μὴ θερμανθῆ. Ἐν Κέῳ φασι εἶναι πὶ γλῶσσο ἀχέρδι, ὃ φ' ἦς ἐὰν τις πληγῇ τῇ ἀχέρδι, ἀποθνήσκει.

B Ἐν Μισία φασι ἀκρίων πὶ γλῶσσο εἶναι λυκῶν, αἳ ὅταν κωμηθῶνται, ἀφίσι τοιαύτων πολλῶν, ὥστε τῆς κωμῶν τὰς σάρκας σίπιν' ὠσαύτως δὲ καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων ἀβροστοῖς ποιεῖν. ἐὰν δὲ τις καὶ βιάσεται καὶ ἐγγίσει ἀφίσι ἐν τῷ σώματι φλέγμα πάμπολύ τι, ὡς εἰμένον περσοφύα πρὸς τὰ πόσσωπα τῆς κωμῶν, ὠσαύτως καὶ ἀνθρώπων, ὥστε καὶ ἀποπνίγειν καὶ ἀποφυλοῦν. Ἐν δὲ τῇ Ἀραβίᾳ ὑγῶν πὶ γλῶσσο φασι εἶναι, ὃ ἐπειδὴ περιδὴ πὶ θηρίων, ἢ ἀνθρώπου ὀπίβη ὅτι τ' σκελὴ ἀφροῖν ἐργάζεται καὶ πῆξιν τοιαύτην, ὥστε μὴ δυνάσεται κινεῖν τὸ σῶμα. τῆτο δὲ ποιεῖν καὶ ὅτι τῶν κωμῶν. Κατὰ δὲ Συρίᾳ εἶναι φασι τὸ ζῶον ὃ κελεῖται λεοντοφόνον. ἀποθνήσκει γὰρ ὁ λέων ὡς εἰμένον, ὅταν αὐτῷ φάγη. ἐκὼν μὲν τῆτο οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ φόβηται τὸ ζῶον ὅταν δὲ συλλαβόντες αὐτοῖσι κωμηγῶνται, καὶ ὀπίσταντες ὡς σαρ' ἀλφαιτα λευκῆ ἀφελάνασιν ἄλλω ζῴῳ, τὸ γευσάμενον ἀπὸ τῆς δαΐ φασι παρὰ χεῖμα. κακοὶ καὶ περσοφύα τὸν λέοντα τῆτο τὸ ζῶον. λέγεται καὶ τὸν γύπαις ὑπὸ τῆς τῆς μύρον ὀσμῆς ἀποθνήσκειν, εἰ τις αἰκῶν χεῖρα ἢ δὴ πὶ μαμμοειδῶν φαγῶν. ὠσαύτως δὲ καὶ τὸν κενταύρους ὑπὸ τῆς τῆς ῥόδου ὀσμῆς. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ φασι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τὸν γαλαῖος θανάσιμον ἔχειν τὸ δῆγμα, καὶ οὐχ ὡς σαρ' τοῖς παρ' ἡμῶν, ἀδενὲς καὶ μαλακόν. εἶναι δὲ καὶ μῶν γλῶσσο ἐπιπλάμνον, ὃ ὅταν δάκη, ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

C καὶ ἀποπνίγειν καὶ ἀποφυλοῦν. Ἐν δὲ τῇ Ἀραβίᾳ ὑγῶν πὶ γλῶσσο φασι εἶναι, ὃ ἐπειδὴ περιδὴ πὶ θηρίων, ἢ ἀνθρώπου ὀπίβη ὅτι τ' σκελὴ ἀφροῖν ἐργάζεται καὶ πῆξιν τοιαύτην, ὥστε μὴ δυνάσεται κινεῖν τὸ σῶμα. τῆτο δὲ ποιεῖν καὶ ὅτι τῶν κωμῶν. Κατὰ δὲ Συρίᾳ εἶναι φασι τὸ ζῶον ὃ κελεῖται λεοντοφόνον. ἀποθνήσκει γὰρ ὁ λέων ὡς εἰμένον, ὅταν αὐτῷ φάγη. ἐκὼν μὲν τῆτο οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ φόβηται τὸ ζῶον ὅταν δὲ συλλαβόντες αὐτοῖσι κωμηγῶνται, καὶ ὀπίσταντες ὡς σαρ' ἀλφαιτα λευκῆ ἀφελάνασιν ἄλλω ζῴῳ, τὸ γευσάμενον ἀπὸ τῆς δαΐ φασι παρὰ χεῖμα. κακοὶ καὶ περσοφύα τὸν λέοντα τῆτο τὸ ζῶον. λέγεται καὶ τὸν γύπαις ὑπὸ τῆς τῆς μύρον ὀσμῆς ἀποθνήσκειν, εἰ τις αἰκῶν χεῖρα ἢ δὴ πὶ μαμμοειδῶν φαγῶν. ὠσαύτως δὲ καὶ τὸν κενταύρους ὑπὸ τῆς τῆς ῥόδου ὀσμῆς. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ φασι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τὸν γαλαῖος θανάσιμον ἔχειν τὸ δῆγμα, καὶ οὐχ ὡς σαρ' τοῖς παρ' ἡμῶν, ἀδενὲς καὶ μαλακόν. εἶναι δὲ καὶ μῶν γλῶσσο ἐπιπλάμνον, ὃ ὅταν δάκη, ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

Ἐν δὲ τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας φασι καὶ ἐν Ἰστροῦ πὶ ὀφιδία πῆα γίνεσθαι, εἰ τις ἐγγυροῖς εἰ δάμνει τοῖς ξένοις δὲ καὶ

ἀδικεῖ σόδρα. Περὶ δὲ τὸν Εὐραῖον καὶ τελευτᾶ φασι τῆτο γίνεσθαι, πολλοὶ γὰρ φαίνεσθαι περὶ τὰ χεῖρα τῶν ποταμῶν, καὶ διανόντας ἐφ' ἑκάτερα ὡς τῆς δελίης ἐπὶ ταῦτα θραυρομήτοις, ἀμα τῇ ἡμέρᾳ ὅπῃ θάτερον μέρος φαίνεσθαι τοῖς ἀναπαυομένοις τῆς καὶ Σύρον, μὴ δάμνειν τῆ δὲ Ἐλλήνων μὴ ἀπέχεσθαι. Ἐν Θεσσαλίᾳ φασι τὸν ἑσθρὸν κελούμενον ὄφιν πάντα ἀποκτείνει, οὐ μόνον εἰς δάκη, ἀλλὰ καὶ εἰς δάκη, διὰ καὶ ὅταν φαγῇ καὶ τὴν φωνὴν ἀκούσῃ, (φαίνεται)